

Nửa Vàng Trăng

Hoài Yên

Đôi khi tôi cứ tự hỏi không biết tôi và Khương có thật sự có họ hàng với nhau hay không? Hỏi một mình thế thôi chứ cho kẹo cũng chẳng dám đem cái thối mắc to gan lớn mật đó ra nói với một người thứ hai nào khác, ngay cả với Khương .

Khương lớn hơn tôi tới ba tuổi nhưng lại phải gọi tôi bằng Dì, "con nhỏ Dì khó chịu" Khương thường cần nhand như thế mỗi khi không có người lớn bên cạnh . Khương là con trai lớn của chị Thư, chị là con gái duy nhất của Bác Cả, Bố tôi là Út nên chị chỉ thua Bố tôi vài tuổi . Nhưng chúng tôi, những đứa nhi nhô trong nhà thì lại nghe "đồn" rằng chị không phải là con ruột của Bác Cả, và nếu vậy thì Khương chẳng có một tí liên hệ máu mủ gì với tôi cả . Chẳng đứa nào biết được lời đồn thổi đó ở đâu ra và cũng chẳng đứa nào dám hỏi . Tôi thường lẩn thẩn nghĩ có lẽ tại vì chị Thư quá đẹp để có thể "dính líu" đến gia đình tôi . Các bà chị tôi mà nghe được lại ký đầu tôi không thương tiếc " bộ cái gene của họ hàng mình là đồ bỏ chác", các bà chị họ tôi bà nào cũng xinh cũng đẹp nhưng không ai có cái đẹp rực rỡ, cái đẹp đập thẳng vào mắt người đối diện dù là nam hay nữ như chị Thư .

Khi tôi lớn đủ để phân biệt được đẹp xấu thì chị Thư đã ngoài ba mươi, đã có bốn đứa con nhưng nhìn chị cứ như còn con gái, xinh xắn và tươi mát, mặc dầu chị lam lũ bán buôn vất vả cả ngày . Chị không những đẹp mà còn rất hiền . Lúc nào chị cũng nhỏ nhẹ và nụ cười thì không bao giờ thiếu trên môi . Lúc nhỏ mỗi lần nghe Mẹ kể chuyện cổ tích có bà tiên đẹp và hiền thì tôi lại liên tưởng đến chị Thư . Người ta thường nói "hồng nhan bạc phận" hay "má hồng trần chuyên" gì đó, câu nói đó hoàn toàn đúng với hoàn cảnh của chị Thư . Hồi xưa gia đình chị ở trên Tây Ninh, trong một chuyến đi buôn chị đã bị một đám cướp người Miên bắt cóc và hãm hiếp. Hậu quả của tai nạn thảm thương đó là Khương. Tôi nghe kể chị đã từ hôn với vị hôn phu của chị, định ở vậy nuôi Khương cho đến lớn. Mấy đứa bạn tôi khi nghe về chị đã thắc mắc tại sao hồi đó chị không đi phá thai? Gia đình tôi đạo Công Giáo nên cái hành động đó chắc chắn không được chấp nhận . Nhưng tôi nghĩ cho dù có sự chọn lựa chị cũng sẽ vẫn giữ Khương vì hình như không có một tí may mắn nào chảy trong dòng máu của chị . Chị cũng chẳng bao giờ tự ti mặc cảm che giấu cái tai hoạ đã xảy đến cho chị, chị bình thản làm một người Mẹ không có chồng . Mãi đến khi Khương năm tuổi chị mới bằng lòng thành hôn với một người đã theo chị từ khi Khương mới lọt lòng. Chị nói chị lấy anh vì cảm động tấm lòng của anh và vì tình thương anh dành cho Khương .

Khương lớn lên không có cha nhưng được tắm trong cái tình thương vô bờ bến của Mẹ nên Khương lúc nào cũng vô tư bỏ ngoài tai tất cả những lời xì xầm nhỏ to chung quanh. Nhìn Khương là biết ngay Khương mang hai dòng máu trong người vì Khương to lớn hơn những đứa trẻ đồng tuổi và nước da thì lại đen đũi, nhưng chẳng ai có thể gọi Khương là "đen đũi xấu xí" được vì Khương không xấu chút nào. Khương giống Mẹ cái mũi cao và đôi mắt nâu thắm thắm như hút lấy người trước mặt nhưng có lẽ giống Cha ở hàng lông mày thật to và đậm nên nhìn Khương cứ dữ dữ thế nào ấy. Tôi có lần nói cho Khương nghe điều này, và rất khoái chí trước cái khám phá đầy nghệ thuật của mình, nhưng Khương chỉ bĩu môi:

- Đông Nghi nhìn nhỏ nhắn ngoan hiền như một con mèo nhỏ nhưng có hiền tí nào đâu . Ai đụng đến Nghi là biết ngay thế nào là con mèo rừng thích ăn thịt người . Bởi vậy các cụ mới có câu "chớ có trông mặt mà bắt hình dong" đó Nghi .

Hình như tuổi tôi với tuổi Khương khác nhau hay sao đó mà cứ hai dì cháu xáp lại là cãi nhau cả ngày, từ việc nhỏ đến việc lớn, từ việc của mình đến việc người dưng . Lần nào cãi nhau với Khương tôi cũng thắng, thắng về vang cũng có mà thắng vì bắt chẹt người ta cũng có:

- Khương ý lớn nên bắt nạt Dì phải không? Dì mách Bà cho mà coi .

Bà đây là chị ruột của Bố tôi . Bác là thứ ba trong gia đình nhưng từ Ông Ngoại Khương cho đến Bố tôi ngoài tình thương ra còn có một chút nể sợ Bác trong đó . Ông Bà Nội tôi mất sớm, khi Bố tôi còn chưa bắt đầu học mẫu giáo. Bác ở vậy bán buôn ngược xuôi nuôi các em và lo cả cho các anh . Di cư vào Nam cũng một tay Bác lo cho đại gia đình, bởi thế nên việc lớn việc nhỏ gì trong gia tộc đều phải hỏi qua ý kiến của Bác. Bác bằng lòng thì mới thành hình còn không thì chẳng ai dám quyết định. Thân một mình nhưng Bác lại mua một căn nhà thật rộng, bốn tầng thênh thang để làm tụ điểm cho cả họ, các anh chị họ tôi từ khắp nơi về ở nhà Bác để đi học . Những ngày đầu tháng tư năm bảy mươi lăm, Bố đem Mẹ con tôi từ Đà Lạt chạy loạn về nhà Bác, những tưởng chỉ ở đờ vài tháng rồi trở về lại cái căn nhà xinh xắn của chúng tôi, nhưng nước mắt nhà cũng tan. Nhà của chúng tôi bị người ta tịch thu vì xây bằng mồ hôi nước mắt của nhân dân, vì Bố tôi là kẻ thù của dân tộc . Toàn là những danh từ đao to búa lớn mà tôi nghe hoài cũng chẳng hiểu. Lần đầu tiên nghe tôi nhận mình là con Ngụy, Khương đã nghiêm mặt giải thích:

- Bố của Nghi không phải là Ngụy. Bố của Nghi là người yêu nước chân chính hơn tất cả bọn họ cộng lại. Đừng bao giờ nhận mình là con ngụy nghe chưa?

Năm đó Khương chỉ vừa 9 tuổi . Không biết vì môi trường hay hoàn cảnh đã làm Khương khôn trước tuổi . Gia đình Khương ở Long Xuyên nhưng Khương được Mẹ gửi lên Sài Gòn đi học, thế là Khương nghiêm nhiên thành một thành viên trong cái gia đình khổng lồ của tôi . Chị Thư cứ mỗi tháng lại lên thăm Khương một lần, mỗi lần chị lên hình như tôi còn mừng hơn cả Khương vì cái giỏ trái cây đầy ắp của chị . Nào là ổi xá lị, xoài cát, nhãn lồng ... mùa nào thức nấy chị đem lên để biếu Bác nhưng phần lớn là chui vô bụng tôi . Trong tất cả các đứa cháu Bác cưng tôi nhất . Mẹ kể Mẹ sinh tôi được ba ngày là Bác lên chăm sóc tôi, mới đầu Bác chỉ định ở vài tuần đợi Mẹ cứng cáp rồi Bác về lại Sài Gòn nhưng rồi Bác mê tôi đến nỗi Bác bỏ việc bán buôn ở lại với Bố Mẹ cả ba, bốn tháng trời. Tôi lại có dịp nghênh nghênh tự đắc nói với các anh chị là tôi dễ thương từ khi mới chào đời. Đúng rồi, có ai nhìn tôi mà không thương chứ, hoạ chăng người đó vừa mù vừa điên .

Bác chiều tôi ghê lắm nên lúc nào tôi cũng lớn lối với các anh chị, hơi một tí gì là "em mách Bác" mặc dù tôi chưa bao giờ mách Bác điều gì. Có lẽ từ hồi đó tôi cũng đã biết rằng đôi khi chỉ cần "doạ" thôi cũng đủ ăn tiền rồi, chẳng cần phải làm . Nhưng cũng vì cái tật lấu cá đó mà các chị không cho tôi dự phần vào những trò chơi hay những điều bí mật của các chị . Và lại người chị nhỏ nhất trong gia đình cũng lớn hơn tôi sáu tuổi nên khi các chị đến tuổi hẹn hò yêu đương thì tôi vẫn còn xắn tay áo đánh lộn với tụi con trai trong xóm. Bởi thế nên tôi không học được ở các chị một chút nhu mì thực nữ nào. Mẹ tôi chỉ còn biết thở dài . Nhà ở chung nên Mẹ không muốn "con nít làm mất lòng người lớn", các chị làm việc nhà Mẹ cũng muốn tôi làm việc nhà cho công bằng, nhưng tôi thì lại lười. Ngồi nhặt gạo một tí là mặt tôi chảy ra rồi cứ thở dài sườn sượt, Bác đi qua thấy vậy lại mắng các chị:

- Nhà thì một rưng chị, chỉ có mỗi mình nó là em nhỏ nhất tại sao lại bắt nó làm .

Khương lắc đầu nói:

- Cũng may chỉ có một mình Nghi thôi chứ có hai ba đứa em như Nghi thì chắc thiên hạ thất cổ tự tử hết .

Tôi chỉ nhún vai chọc tức Khương:

- Cờ đến tay ai người đó phát đó Khương .

Nhưng cũng phải công nhận là tôi ngang ngược, bây giờ ngồi nghĩ lại cứ ngạc nhiên tại sao cả nhà chịu được tôi, nếu là tôi chắc tôi đã ... bóp mũi tôi rồi . Vào cái dạo mà cả nước đều phải ăn cơm độn gia đình tôi cũng vậy, phần vì đông người nếu ăn cơm trắng hết thì rất tốn kém, phần vì nhà nước xã hội chủ nghĩa bắt mua cả đồng mì, không độn vô cơm để ăn thì làm gì cho hết . Nhưng tôi thì lại ghét ăn như vậy, nó cứ làm sao ấy, thà là ăn cơm riêng hay ăn mì riêng . Ngồi vào bàn cơm tôi cứ lựa cơm ra riêng mì ra riêng, Bác thấy vậy bắt các chị phải chừa một góc ra không được độn mì vào để cho tôi ăn . Đến lúc chính phủ bắt đầu cho nhận quà ở ngoại quốc gửi về, Bác Sáu tôi ở Mỹ gửi quà về cho Bác Ba lần nào cũng bỏ những bộ đồ cũ của các chị ở bên Mỹ không mặc nữa vô thùng quà . Các chị con bác Sáu cũng lớn như các chị ở nhà nên quần áo gửi về dĩ nhiên là tôi không mặc vừa . Tuy là đồ cũ nhưng so với Việt Nam thì vẫn còn le lói ghê lắm nên đứa nào cũng thích . Thùng quà đầu tiên các chị ai cũng có đồ "mới" chỉ riêng tôi là không, tôi giận dỗi bỏ không ăn cơm lên lâu nằm . Bác lại phải bắt các chị đi mua hủ tiếu của chú Tàu đầu ngõ về cho tôi ăn và hứa:

- Từ nay mỗi lần có đồ Mỹ gửi về Bác cho con lựa trước nhất, cái gì con không thích thì mới đến phiên các chị .

Thế là từ hôm đó cái gì tôi cũng giành, không mặc được cũng giành chỉ vì không muốn các chị có đồ đẹp . Mẹ giận lắm nói với Bác :

- Bác đừng có bắc thang cho nó leo .

Nhưng Bác chỉ cười xoà:

- Bố nó đi tù rồi, ở nhà phải thương nó hơn chứ .

Thật ra thì Bố đứa nào mà không phải đi tù, nên cái lý luận của Bác không được hợp lý cho lắm, nhưng chẳng ai dám cãi, hoạ chăng chỉ ngậm ngậm phản đối . Thành ra Bác cứ tiếp tục chiều tôi và tôi thì cứ tiếp tục ngang bướng . Khương hay hỏi tôi rằng:

- Đông Nghi nè, cháu cứ thắc mắc hoài không hiểu Đông Nghi càng ngày càng ngang ngược vì Bà chiều Đông Nghi quá hay tại cái máu hư nó đã có sẵn trong người Nghi từ hồi mới sanh ra?

Tôi suy nghĩ một hồi rồi đồ thừa:

- Di đâu có ngang đâu, nhưng nếu có thì chắc tại vì Bác chiều, chứ Khương không nghe người ta nói "nhân chi sơ tánh bản thiện" hay sao ? Con người ai sanh ra cũng hiền lành hết đó Khương à .

Khương đăm chiêu:

- Cháu không tin như vậy, con người sanh ra ít nhiều cũng bị ảnh hưởng của những người đã tạo ra mình . Không hoàn toàn là ai sinh ra cũng "tánh bản thiện" đâu . Nếu thế đã chẳng có cái câu "con nhà tông không giống lông cũng giống cánh" .
- Khương khờ ghê, câu đó ám chỉ đến cái ảnh hưởng của môi trường chung quanh thôi, đứa bé sinh ra như tờ giấy trắng, bố mẹ uốn nắn thế nào thì ra thế nấy thôi . Giống y như "con Vua thì lại làm Vua, con Sãi ở chùa lại quét lá đa đó" .

- Vậy tại sao người ta nói "cha mẹ sinh con trời sinh tính", cái tính đó là người ta có từ khi mới sinh ra đó Nghi à .

Tôi thích chí:

- Vậy là Di chẳng cần phải cãi với Khương làm gì nữa, tự Khương mâu thuẫn với Khương rồi! Tính tình của "con" không phải tại cha mẹ .

Khương nhún vai:

- Khương chỉ muốn nói tính tình của "con" có từ khi sinh ra, không phải "đưa bé như tờ giấy trắng" như Nghi nói và ít nhiều cũng từ dòng máu trong người nó .

Tôi bắt đầu đui lý bèn bỗn cũ soạn lại :

- A, a, vậy Khương nói Bố Mẹ Di ngang ngược phải không ? Di mách Bà cho xem .

Khương to lớn kèn càng nhìn thô kệch nhưng lại rất khéo tay . Trái lại tôi là con gái nhưng lại rất vụng về, đi học tôi sợ nhất là giờ thủ công và giờ hoạ . Cô giáo cho đề tài gì cũng làm không thành thân . Đan giỏ, nặn nôi, vẽ màu nước, màu khô gì tôi cũng chỉ làm cho lấy có trong lớp rồi đem về năn nỉ Khương làm dùm. Mỗi lần định nhờ vả tôi cũng nhu mì thực nữ như ai, hai mắt chớp chớp như gần khóc đến nơi rồi :

- Phải chi di cũng có hoa tay như Khương .
- Có phải di không muốn làm đâu, nhưng tại làm không được nhanh, được đẹp như Khương thôi à .
- Khương cũng đâu muốn tụi nó nói tại di con nguy nên học ngu đâu phải không ?

Khương lắc đầu làm eo làm sách một hồi rồi cũng làm cho tôi vì "Nghi dai như đĩa, nghe hoài phát nhức cả cái đầu, làm cho Nghi im đi cho rồi ". Để rồi vài ngày sau, khi hai đứa cãi nhau tôi lại sẵn sàng phũ phàng vênh mặt:

- Khương này, con trai sao dễ dụ thế Khương nhỉ ? Chỉ cần con gái hơi giả vờ ẻo là một tí là tin ngay . Di cũng không biết tại sao Khổng Tử lại nói "thông minh nhất nam tử " nữa, chắc tại ông là đàn ông chứ di thấy con trai khờ thì mỗ đi . Khờ từ thuở tạo thiên lập địa nên Adam mới bị Eva dụ ăn trái cấm . Di thấy tội nghiệp dùm cho Khương đó Khương à .

Khương tức lắm nhìn tôi cau mặt:

- Nhớ đó nha, lần sau đừng hòng cháu làm cho Nghi nữa .

Nhưng lần sau tôi lại xuống nước năn nỉ và Khương lại cặm cụi làm bài dùm cho tôi, có bực lắm chỉ thờ dài:

- Khôn cho lắm rồi mai một cũng bị chồng xô mũi rước đi thôi Nghi ạ .

Tôi cũng không vừa:

- À, cái này cũng lại là một chứng minh khác cho sự khờ khờ của đàn ông đó nha . Tồn bao nhiêu công sức để đi theo người ta, bao nhiêu tiền của để cưới người ta về để bị người ta bắt nạt . Đúng là khờ mà ...

Hai dì cháu cứ dầm dẳng như thế theo nhau lớn lên . Những ngày tháng vắng Bố của tôi cũng không đến nỗi đen tối cho lắm nhờ những thương yêu tràn đầy chung quanh, vắng vắng như những mùa trăng của Khương . Gọi là mùa trăng của Khương vì Khương yêu những con trăng như thuyền mê bến . Mỗi đêm rằm Khương lại leo lên sân thượng ngắm trăng hàng giờ. Khương hay nói trẻ con thành phố không biết thương trăng như trẻ con miền quê . Niềm vui và trò chơi thay đổi theo từng biến chuyển của trăng . Những đêm trăng sáng thì tụ tập chơi đánh u đánh đáo, những đêm trăng lặn thì chơi trốn tìm, nhát ma . Trăng thành phố bị những ánh đèn đường lấn áp, bị những căn nhà cao sừng sững che khuất . Trẻ con thành phố chỉ để ý đến trăng duy nhất vào ngày tết trung thu . Khương vì vậy mê tết trung thu còn hơn tết nguyên đán . Đó là buổi tối duy nhất cả nhà lên sân thượng đón trăng với Khương và nhâm nhi những cái bánh nướng, bánh dẻo thơm phức . Khương sửa soạn cho tết trung thu từ những ngày đầu tháng tám, đi mua tre về làm những cái lồng đèn đủ màu sắc treo lên từ phía trên sân thượng . Bác hay nói đùa:

- Bà nghĩ thằng Khương mà mở tiệm bán lồng đèn chắc còn đắt hàng hơn ông Tư ở đầu ngõ nữa .

Năm nào Khương cũng làm cho tôi một chiếc lồng đèn để tôi mang khoe với mấy đứa trẻ trong xóm và năm nào thì lồng đèn của tôi cũng đẹp nhất . Nhưng cái nào nức nhất của tôi trong mùa Trung thu vẫn là những cái bánh nhiều hơn là cái lồng đèn . Bác hay mua cho chúng tôi những cái bánh trung thu hình con heo từ trước Tết, để trong cái tủ trong phòng ăn cho đến ngày Trung thu . Những con heo vàng ngậy cứ nhìn tôi ngạo nghễ thánh thục vì biết tôi không được đụng đến chúng . Một năm tôi đợi cả nhà đi vắng bèn rình bày heo xuống, lật đàng sau lên dùng cái muỗng nạo bánh ra ăn rồi lại ngoan ngoãn xếp chúng lại chỗ cũ . Đến đêm Trung thu thì mọi người mới vỡ lẽ con heo nào cũng rỗng tuếch . Bác lại cười:

- Chỉ có con Nghi .

Và không cần phải dặn thì những ngày gần tết Trung thu sau đó cả nhà ai cũng thay phiên nhau canh chừng tôi như canh tử tù .

Mỗi biến cố trong cuộc đời là may mắn hay bất hạnh hình như còn tùy vào cách nhìn của mình . Có nhiều việc có thể lại là cả hai . Ngày gia đình tôi có giấy xuất cảnh đi ngoại quốc mọi người nhìn vào ai cũng nói là may mắn . Riêng với tôi nó lại là ngày bất hạnh vì tôi phải xa Bác . Ban đầu tôi khóc lóc vùng vằng không chịu đi, Bác phải dỗ dành:

- Con đi qua bên đó học cho thật giỏi, mai mốt đem máy bay về đón Bác đi chứ .

Những ngày sau đó Bác lảng xảng lo cho tôi đủ thứ, nào là đan áo lạnh cho tôi, đặt may cho tôi cả chục bộ quần áo, đi kiếm mua cho tôi cây đàn tranh cần xà cừ cho tôi mang theo . Suốt cả tuần lễ Bác bận rộn đến không còn giờ cho tôi . Ngay cả hôm tiễn chúng tôi ở phi trường Bác cũng chỉ còn kịp ôm chúng tôi một cái thật chặt trước khi vô nhà kiếng . Bác không nhỏ một giọt nước mắt nào, luôn miệng bảo tôi không được khóc . Sau này Khương mới kể lại cho tôi nghe:

- Về đến nhà là Bà mềm ra như một trái bóng xì hơi . Bà ngồi bệt xuống chân cầu thang mà khóc, không còn sức đi lên lầu nữa . Nhà cứ như là có đám ma . Cứ mỗi lần ngồi xuống ăn cơm Bà lại nhìn qua cái ghế Nghi hay ngồi rồi chảy nước mắt . Cháu nghĩ ngày Ông Út đi tù Bà buồn một thì ngày Nghi đi ngoại quốc Bà buồn mười .

Khương đi vượt biên bao nhiêu lần đều không lọt, ngày nghe tin Khương thi đậu vào Đại học Bách Khoa tôi cứ ngỡ Khương đã an phận ở lại cái mảnh đất làm than đó, học ra trường, lấy vợ, đẻ con . Tôi viết thư về cho Khương trêu chọc:

" Khương ạ, di cứ thờ dài tiếc rẻ không có mặt ở bên Khương để dạy Khương tán gái, hầu trả ơn cho những điểm 10 di có được trong giờ hội họa và thủ công ngày trước . Khương khù khờ quá rồi đến bị con gái xô mũi mất thôi Khương ạ " .

Khương cũng không vừa gì, gửi qua cho tôi một lá thư:

" Nghi đừng lo, bằng cách nào cháu cũng phải ráng qua bên đó để còn lau nước mắt cho Nghi mỗi khi Nghi bị bỏ đá vì không ai chịu được cái tính ngang ngược của Nghi . "

Rồi thì cuối cùng Khương cũng đi được thật, Khương qua đến Mỹ ngay vào dịp cả nhà đang bàn luận sôi nổi về đường " công danh và sự nghiệp " của tôi . Chẳng là tôi cũng bắt chước mọi người vô đại học là nhảy ngay vào ngành dự bị y khoa, mặc dù chẳng biết mình có yêu nghề thuốc hay không, chỉ biết là Bác sĩ thì làm ra nhiều tiền và không sợ bị thất nghiệp . Nhưng Mẹ tôi cũng là người trong nghề và hiểu con không ai bằng Mẹ nên khuyên:

- Mẹ nghĩ Nghi nên vô nhà thương làm thử một mùa coi có thích hợp với không khí đó không chứ Mẹ thấy con khó có thể hợp với nghề thuốc . Người ta nói " lương y như từ mẫu " mà Nghi thì lúc nào cũng sôi nổi ồn ào, không có kiên nhẫn đủ để làm nghề đó đâu . Học được là một chuyện, theo đuổi nghề và yêu nghề lại là một chuyện khác . Đừng học chỉ vì nghề đó làm ra tiền con ạ .

Tôi nghe lời Mẹ tình nguyện vô nhà thương làm thử và chưa hết mùa hè tôi đã về nhà tuyên bố đổi ngành . Nhưng đổi qua học ngành gì thì tôi cũng không biết, tôi hỏi Bố:

- Có ngành nào mà học thì dễ mà ra trường có việc làm nhàn và nhiều tiền không hở Bố ?

Bố nói:

- Hoạ may con vô trường kiếm thằng nào có bố mẹ giàu năn nỉ nó lấy về làm vợ thôi .

Mấy anh chị tôi cười:

- Làm vợ dễ với ai chứ với con Nghi cũng không dễ đâu Chú ạ, chỉ sợ ba bảy hai mươi một ngày người ta đem về trả lại cho chú thím thôi vì nó vừa đoảng vừa hay cãi .

Rồi thì người bàn ra kẻ tán vào, Bố bảo:

- Hay Nghi học Nha đi, ngành nào con cũng có mấy lớp sinh vật và hoá học rồi .

Tôi lắc đầu:

- Thôi, học Nha cả ngày phải bỏ tay vô miệng người ta, hôi thấy mồ, con chẳng đại .

Mẹ bảo:

- Hay học Dược, tha hồ mà sạch sẽ .
- Thôi, cả ngày đứng đếm thuốc, chán thấy mồ. Lại phải tiếp xúc với khách hàng, hôm nào con nổi cơn con chữi họ thì nguy .
- Ngành Computer thì sao ?
- Thôi, tối ngày nhìn vào cái màn ảnh nhỏ debug lên debug xuống như anh Minh đó, chỉ tổ cận thị .
- Vậy học kế toán đi .
- Thôi, con không thích đọc sách nhiều, như chị Nga đó mỗi đêm phải đọc cả trăm trang sách, nghĩ thôi cũng đủ ớn rồi .

Anh Khởi nói:

- Nghi thích học toán với khoa học, lại là con gái anh nghĩ nên học kỹ sư . Ngành đó ít con gái học, khi ra trường Nghi sẽ dễ kiếm việc lại khó thất nghiệp .

Mắt tôi sáng rỡ:

- Ủ, có lý ha . Nhưng học kỹ sư gì bây giờ ?

Khương nói :

- Học gì thì học đừng học kỹ sư điện vì điện trừu tượng lắm . Cháu học ở Việt Nam cháu biết mà . Con gái không học được đâu . Nghi học kỹ sư hoá hay cơ khí đi, để cho Nghi hơn .

Tôi reo lên:

- Ủ, đúng rồi, cảm ơn Khương nha . Khương giỏi ghê .

Ngày hôm sau tôi vô trường ghi danh học Electrical Engineering .

Ở Việt Nam Khương cũng thuộc loại học giỏi, vừa thông minh lại vừa chăm . Vậy mà qua đến bên này

Khương nhất định không chịu đi học lại . Khương nói với tôi:

- Cháu không còn đủ kiên nhẫn ngồi học nữa Nghi à, khi mà ở bên nhà Ba và các em cháu vất vả ra đồng từ 5 giờ sáng đến tối mịt mới về mà vẫn không đủ cơm ăn . Mẹ cháu càng ngày càng già yếu đâu còn buôn bán được như xưa . Cháu đã nguyện với lòng nếu đi được cháu sẽ sẵn sàng làm bất cứ nghề gì để lo cho gia đình .
- Nhưng Khương vẫn có thể vừa làm vừa học mà . Khương cứ ở đây với gia đình dì như ngày xưa đó, có gì khác đâu Khương .
- Khác với khi xưa nhiều lắm chứ Nghi, cháu bây giờ hai mươi mấy tuổi rồi, không lẽ cứ ăn bám các ông các bà mãi sao ? Và lại trường đòi dạy cho mình nhiều bài học có giá trị hơn trường học đó .

Từ đó Khương thì bận rộn với cái trường đòi rộng lớn của Khương, tôi thì bận rộn với cái khuôn viên đại học bé nhỏ của mình nên chỉ còn gặp mặt nhau trong những ngày giỗ chạp hoặc đám cưới, đám xin của họ hàng. Nhưng cho dù cái khoảng cách giữa những lần gặp mặt có là 3 tháng hay một năm thì cũng vẫn ồn ào như nhau:

- Dì Trang này kỳ ghê tại sao lại sắp cháu ngồi chung bàn với Nghi ? Thế này thì chỉ có nước tối nay về nhà lục cơm nguội ăn thôi chứ mong hồng gì còn tí thức ăn nào vô bụng cháu .

hay là:

- Nghi này, đã có thằng điên nào chịu theo Nghi chưa ?

Tôi nhăn mũi:

- Thằng điên thì chưa có nhưng khối thằng tỉnh theo Khương ạ .
- Nghi đừng có vội lên mặt, giữa chốn mù thằng chột làm vua đó thôi, ngành Nghi học toàn là con trai chẳng lẽ chúng nó theo nhau nên đành theo Nghi vậy .
- Ủ, ở đời người ta chỉ hơn nhau ở chỗ biết tính toán thôi mà Khương .

Nếu nói về mức độ thành công thì hình như cái trường đòi đã đem lại nhiều kết quả tốt đẹp cho Khương hơn là cái trường học đem lại cho tôi . Cũng cùng cái thời gian tôi lê lét ngủ bờ ngủ bụi ở trường để lấy cái bằng cử nhân, ra trường cho dù với cái mác magna cum-laude thì cũng vẫn bị người ta sai vặt lúc ban đầu, trong khi đó Khương từ một người thợ sửa xe, lên dần đến chức manager, rồi thì làm chủ một cái tiệm sửa xe rộng lớn . Gia đình chị Thư bỏ Long Xuyên lên Sài Gòn ở nhờ nguồn viện trợ khổng lồ của Khương . Tôi nghe nói các em Khương ai cũng có sự nghiệp do Khương gây dựng cho. Khương về Việt Nam thăm nhà rất thường xuyên . Lần nào Khương qua cũng có quà của Bác gửi cho tôi, khi thì gói ô-mai, lúc thì bịch chuối khô ... ban đầu Bác còn gửi theo ý Bác, dần dần mỗi lần có người về Việt Nam tôi lại gửi theo một cái "đơn đặt hàng" cho Bác . Lần lượt ai trong đại gia đình cũng về Việt Nam thăm Bác, ngoại trừ tôi . Hết bận rộn học hành đến lo đi làm rồi lo cho đời sống riêng của mình đến nỗi không còn thời giờ cho Bác . Bác cứ phàn nàn:

- Con đi khắp mọi nơi hết mà sao không về đây chơi với Bác .

Và tôi cũng vẫn mỗi một lý do duy nhất:

- Về Việt Nam xa quá Bác ơi, con không nghĩ phép được nhiều như vậy .

Đến cuối năm 99 thì Bác ra lệnh cho các em các cháu ở bên này:

- Chị muốn qua bên đó một lần cho biết. Các em liệu kiếm đường lo cho chị đi du lịch .

Không nói ra nhưng mọi người ai cũng biết rằng Bác đòi qua bên này chỉ vì tôi . Lúc đó chuyện du lịch từ Việt Nam qua Mỹ chưa phổ biến cho lắm . Tôi phải nhờ người chị họ bên Canada bảo lãnh cho Bác qua Canada, rồi đưa Bác vô toà lãnh sự Mỹ ở Canada xin qua bên này du lịch . Trước ngày Bác qua tôi cứ bản khoăn mãi, thời gian tôi sống xa Bác dài gần gấp đôi thời gian tôi ở bên Bác . Liệu rằng Bác có còn thương tôi như xưa, liệu rằng bao nhiêu cái lỗi lầm to lớn tôi đã làm có che mờ những dấu yêu Bác dành cho tôi ? Tôi sợ nhìn cái nỗi thất vọng trong ánh mắt Bác ngày gặp lại ...

Nhưng mọi lo âu của tôi đã tan thành mây khói ngày tôi đón Bác ở phi trường Toronto, năm đó Bác đã 75 tuổi nhưng vẫn khoẻ mạnh và nhìn chỉ như người hơn 60 tuổi . Tôi ôm lấy Bác khóc rống trước bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên của người bản xứ, Bác vuốt tóc tôi giọng run run:

- Cái con bé này ngày rời xa Bác cũng khóc, ngày gặp lại Bác cũng khóc .

Phải ở Canada một tuần mới đến ngày hẹn với toà đại sứ Mỹ . Bố Mẹ và tôi lái xe đưa Bác đi khắp nơi, buổi tối vô khách sạn ngủ tôi cố tình lấy cái phòng chỉ có một cái giường King size để lại được ôm tay Bác ngủ như những ngày xưa còn bé . Để thấy thật an bình . Tôi kể cho Bác nghe tất cả về cuộc sống của tôi, không dấu diếm một điều gì, tưởng là Bác sẽ la rầy tôi nhưng Bác chỉ ôm tôi thờ dài:

- Sao con khờ quá vậy Nghi ?

Lời trách móc nghe nhẹ nhàng như một lời ủi an . Gần đến ngày gặp lãnh sự Mỹ, ai cũng lo nếu họ không cho Bác vào Mỹ thì sao ? Cả mấy chục đứa cháu mong ngóng Bác sang bởi vì từ đứa lớn đến đứa bé chưa có đứa nào là không qua bàn tay săn sóc của Bác . Chưa đứa nào là không có thời gian ở với Bác hay được Bác lo lắng cho cách này hay cách khác . Nhưng Bác thì chẳng lo lắng gì, Bác nói :

- Họ không cho Bác vô Mỹ thì Bác về lại Việt Nam .

Hình như chỉ cần gặp mặt tôi là Bác đã mãn nguyện không phí chuyến bay hàng mấy chục ngàn cây sô' rồi . Buổi chiều đưa Bác đi Niagara Falls, đứng bên này biên giới Canada tôi chọc Bác:

- Hay mình đi vượt biên nha Bác, con cứ tình bơ dẫn Bác qua bên kia biên giới coi họ có nói gì không ?

Bác cười:

- Tình quái như vậy thì chỉ có con mới nghĩ ra được thôi Nghi .

Tôi nhìn Bác buồn buồn:

- Nhiều khi con nghĩ con khở cũng vì những cái tình quái của mình .

Bác lắc đầu:

- Con hãy tập đừng nghĩ mình phải làm một việc gì to lớn mới là sống cuộc đời đáng sống . Chỉ cần con làm những việc nhỏ với một tấm lòng to lớn là đã đủ rồi Nghi ạ .

Lần đó Bác qua với chúng tôi được ba tháng, rồi từ Mỹ về thẳng Việt Nam mà không phải trở qua Canada lại . Bố Mẹ và các Bác tôi đưa Bác đi chơi khắp nơi, từ miền đông qua miền tây nước Mỹ . Chúng tôi cứ chọc là Bác qua Mỹ có ba tháng mà Bác đi còn nhiều hơn là người ở Mỹ cả chục năm . Điều lý thú nhất là Bác mê ăn french fries kinh khủng, ngày nào Bác cũng bắt phải ghé McDonald's mua cho Bác một gói . Khương la lối:

- Nghi này keo kiệt quá, đi chơi với Bà toàn bắt Bà ăn McDonald's không hà .

Tôi cười:

- Tại di biết Khương có stock của McDonald's đó mà, đã không cám ơn người ta mà còn la lối om sòm .

Sự nghiệp của Khương càng ngày càng phát triển . Khương bán cái chỗ sửa xe lời gấp ba số tiền mà Khương đã bỏ ra, rồi quay qua làm về xuất nhập cảng với mấy người bạn Đài Loan và Thái Lan của Khương . Khương mua một cái townhouse trong khu sang trọng ở một mình . Bác hỏi:

- Thằng Khương chừng nào cho Bà uống rượu đây ? Mẹ Thu ở nhà cứ than thở mãi là mày không chịu lấy vợ .

Khương pha trò:

- Rượu thì lúc nào Bà muốn uống con cũng có sẵn . Còn vợ thì tại con cứ nhìn Đông Nghi mà con ớn lạnh không dám lấy vợ đó Bà .

Tôi bĩu môi:

- Tại người ta giàu quá nên người ta sợ lấy vợ nhỡ có li dị phải chia đôi tài sản đó Bác ơi .

Bác xua tay:

- Chỉ nói bậy, vợ chồng là phải ăn đời ở kiếp với nhau chứ sao chưa lấy đã nghĩ đến chuyện li dị .

Tôi và Khương nhìn nhau nháy mắt cười đồng loạt, quên mất tiêu là Bác vừa ở Việt Nam qua . Thật ra tôi hiểu Khương chưa lập gia đình vì Khương vẫn còn chưa quên được mối tình cũ cho dù người con gái đó đã đi lấy chồng . Gia đình cô ta không chịu gả con cho Khương vì cô ta là dược sĩ còn Khương chỉ là một người thợ sửa xe, vì Khương không có bằng cấp . Khi Khương kể lại cho tôi nghe tôi giận ghê lắm, giận cho cái tính cổ hủ của người Việt Nam, lúc nào cũng tối tăm mặt mũi vì bằng cấp, địa vị . Với tôi, bằng cấp vốn không thể làm nên con người . Chỉ cần so tôi với Khương cũng thấy được là còn lâu lắm tôi mới có thể hiểu biết được như Khương . Tôi hung hăng:

- Khương để di lại nói chuyện với Thảo. Tại sao lại có thể quay lưng bỏ đi chỉ vì một lý do ấu trĩ như vậy ?

Khương xua tay cười buồn:

- Thôi bỏ đi Nghi. Cháu thô kịch đến đứa, chân tay lúc nào cũng dơ dáy vì dầu nhờn . Đứng với Thảo quả thật như một đôi dưa lếch. Níu kéo làm gì hờ Nghi ?

Từ đó Khương cặp bồ với đủ mọi người, Mỹ có, Tàu có, Đại Hàn có, Mễ có , nhưng không bao giờ tôi thấy Khương đi với một người con gái Việt Nam nữa. Chị Thu thì lần nào Khương về cũng giới thiệu cho Khương hết đám này đến đám khác nhưng Khương chỉ lắc đầu, nói với tôi:

- Hôn nhân tự nó đã là một khó khăn rồi, còn lấy người mình không yêu nữa thì làm sao đi trọn con đường .

- Ủ, Khương nói đúng đó . Hôn nhân quả thật khó khăn vô cùng - Tôi chọc - thôi ở vậy đi Khương, cho đi còn có thằng cháu để sai vặt khi cần thiết .

Bác cứ cười khi thấy tôi và Khương vẫn còn gậy lộn với nhau y như hồi còn con nít. Lần tiễn Bác ra phi trường về Việt Nam năm đó tôi không khóc . Tôi hồn nhiên nghĩ rằng đây chỉ là khởi điểm cho những cuộc thăm viếng của Bác, chưa gì tôi đã vội chuẩn bị cho chuyến đi sau:

- Bác về bình an nha, bây giờ con biết cách lo giấy tờ rồi . Sang năm con sẽ lo cho Bác đi thẳng qua bên này luôn, khỏi phải qua Canada . Lần sau Bác qua con đưa Bác đi du lịch bằng du thuyền, họ cho ăn cả ngày Bác ạ .

Bác ôm tôi :

- Ủ, con cứ để dành tiền từ bây giờ đi. Sang năm Bác qua mình đi chơi nữa .

Hai Bác cháu tôi tiễn nhau bằng những nụ cười rạng rỡ, đầy tin tưởng và hy vọng cho một lần gặp lại. Quên hẳn đi câu nói "mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên", bàng quan trước những may rủi có thể xảy ra, càng không nhớ đến cái định luật "sinh ly tử biệt" từ muôn kiếp .

Biến cố 9 - 11 năm 2001 đã phá huỷ dự định đưa Bác qua Mỹ chơi lần thứ hai của tôi . Ngày tai hoạ thảm khốc xảy ra Bác đã gọi điện thoại collect qua cho Bố Mẹ tôi giữa đêm khuya chỉ để hỏi một câu duy nhất:

- Con Nghi nó có đi công tác ở New York không ?

Bố Mẹ tôi trấn an Bác rằng tôi không đi công tác ở đó, tôi vẫn bình an vô sự . Thế là Bác cúp điện thoại . Các anh chị tôi nghe được lác đầu:

- Chỉ hỏi có mỗi mình con Nghi thôi, còn mấy đứa khác có bị gì cũng không sao hở ?

Tôi bèn:

- Tại Bác biết chỉ có mỗi mình em là phải đi công tác nhiều thôi, còn mấy anh chị ai cũng có sự nghiệp cơ ngơi chứ có ai phải xác bác xang bang như em đâu .

Hết vụ 9-11, đến chuyện anthrax, rồi chiến tranh Afghanistan, cả nước lúc nào cũng sôi động vì lo sợ nạn khủng bố có thể xảy ra bất cứ lúc nào . Bố Mẹ tôi cứ thờ dài :

- Không lẽ chiến tranh lúc nào cũng chạy theo mình hay sao ?

Lần nào tôi gọi điện thoại về cho Bác, Bác cũng bảo:

- Hay con về đây ở với Bác đi Nghi . An toàn hơn .

Tôi phì cười:

- Ông tổng thống Bush mà nghe Bác nói câu nói đó chắc khóc thét lên mất thôi Bác ạ . Đường đường là một cường quốc mà Bác nói không an toàn bằng Việt Nam .

Chính vì những bất an như vậy mà chuyến đi của Bác cứ bị trì hoãn mãi . Nhưng tôi thì chẳng có tí gì mảy may lo sợ, Bác còn khoẻ mạnh ghê lắm, Bác hết đi ra Bác lại đi cứu trợ bão lụt miền Trung, miền Tây . Ở đâu có thiên tai hiểm hoạ là nơi đó có mặt Bác . Chuyện Bác qua bên này chỉ là thời gian ...

Cho đến một hôm Mẹ gọi phone cho tôi hốt hoảng:

- Anh Kiên mới phone qua, Bác bị bệnh bất ngờ phải huỷ chuyến đi ra Bắc . Tự nhiên Bác bị ngất đi, cũng may mấy anh chị gọi Bác sĩ đến kịp . Bác sĩ nói Bác nên đi nhà thương khám nghiệm nhưng Bác không chịu đi . Con gọi phone về thuyết phục Bác đi chứ Bố Mẹ nói thế nào Bác cũng không chịu .

Khi tôi gọi điện thoại về Bác chỉ bảo:

- Bác nghĩ chắc dạo này Sài gòn bụi bặm quá nên Bác khó thở thôi . Con đừng lo, để Bác nói các anh chị đưa Bác ra Vũng Tàu vài ngày là khoẻ ngay thôi .

Nhưng cái khoẻ ngay đó đã không xảy ra . Tôi năn nỉ mãi Bác mới chịu đi nhà thương thử nghiệm, các anh chị tôi ở Việt Nam kể Bác bảo:

- Tao đi cho con Nghi nó khỏi léo nhéo thôi chứ chẳng có gì đâu .

Vài ngày sau anh Kiên gọi phone qua cho Bố Mẹ tôi biết là phổi của Bác có một vết nám, Bác sĩ nghi đó là ung thư . Sức khoẻ Bác suy sụp một cách thật nhanh chóng, chân Bác bị sưng lên đi đứng phải có người đỡ hai bên . Bố Mẹ và các Bác tôi cùng về Việt Nam để lo cho Bác . Ai cũng muốn làm một điều gì đó cho người đã hy sinh cả cuộc đời mình cho các em và các cháu . Nhờ quen biết Mẹ tôi đã lo liệu cho Bác vào nằm trong một nhà thương dành cho các cán bộ cao cấp, sạch sẽ và đủ mọi phương tiện để chữa cho Bác . Tôi gọi điện thoại về Việt Nam mỗi ngày cho Bác, lúc nào Bác cũng lạc quan:

- Bố Mẹ con chỉ lo hã, Bác không sao thật mà .
- Hôm nay Bác thấy khoẻ lắm rồi Nghi ạ, con đừng gọi điện thoại về hoài tốn tiền lắm .

Bác nặng nề đòi xuất viện vì:

- Bác nằm trong này tốn tiền quá, mỗi ngày mất cả \$20 dollars đó Nghi à .

Tôi phải năn nỉ:

- Bác cứ lo dưỡng bệnh đi, đừng lo về tiền bạc, Bác để cho con lo cái đó nha Bác .

Tôi nói Bố Mẹ bằng cách nào cũng không cho Bác rời bệnh viện . Người ta nói bệnh của Bác tình cho đến chết . Cả nhà đều đồng ý giấu không cho Bác biết Bác bị ung thư, sợ Bác xuống tinh thần . Bố tôi gọi phone qua giọng run run:

- Bác sĩ nói chắc Bác chỉ còn ba tháng thôi Nghi ạ .

Khương rủ tôi về Việt Nam thăm Bác, giấy tờ Visa đã làm xong xuôi cả rồi thì ông xếp tôi nói:

- Nghi à, cái project của Cô sẽ bị thanh tra trong thời gian Cô đi vắng đó, nếu hoãn lại được đến tháng sau thì nên hoãn, bằng không tôi sẽ nói ông John đi họp dùm cho Cô .

Lại một lần nữa tôi để cho cái danh làm mờ đi lý trí của mình . Tôi làm một bài tính rất nhanh trong đầu, người vắng mặt chuyên môn là kẻ thiệt thòi, ông John vốn dĩ không có cảm tình với tôi vì tôi không phải là người bản xứ, nhỏ tuổi hơn ông mà lại được giao nhiều trọng trách hơn ông . Tôi sợ nếu tôi làm tốt ông John sẽ nhận mất phần, còn nếu tôi chỉ làm sai một chút nào đó chắc chắn ông sẽ làm rằm rộ lên cho cả hãng biết . Tôi quyết định dời chuyến đi lại đến tháng sau, Khương nghe được chỉ nhìn tôi không nói, cái nhìn làm tôi phải bối rối quay đi:

- Nghi có nói là Nghi không về đâu, chỉ là về trễ lại vài tuần thôi mà .

Hình như mỗi lần tôi làm một điều gì không được chính đáng cho lắm trước mặt Khương tôi đều không có đủ can đảm xưng "Dì" với Khương . Tôi đưa cho Khương một chiếc phong bì dặn dò:

- Khương cầm cái này về biếu Bà dùm cho Nghi nha .

Khương lắc đầu:

- Cái mà Bà cần nhất bây giờ là sự hiện diện của Nghi bên cạnh Bà, nếu Nghi không làm được chuyện đó tất cả mọi thứ khác chỉ là vô nghĩa thôi Nghi ạ . Cũng may không ai nói cho Bà nghe là Nghi định về kỳ này, nếu không thì nỗi thất vọng của Bà sẽ lớn biết bao .

Tôi bực bội:

- Khương không ở trong hoàn cảnh của Nghi, không có quyền xét đoán Nghi như vậy . Khương cứ chu toàn cái bổn phận của mình trước đi Khương .

Khương nhún vai quay đi không nói với tôi lời nào . Hai tuần sau Khương trở lại Mỹ nhưng không thèm ghé nhà tôi, chỉ để lại lời nhắn trong điện thoại của tôi:

- Bà gửi quà cho Nghi, cháu để ở tiệm dì Trang, Nghi ra mà lấy .

Tôi nghe xong mà nổi ám ức chạy lên đến cổ, Khương lúc nào cũng lên mặt với tôi như vậy, làm cháu người ta mà "lớn lối" không chịu được . Tôi có nói tôi không về đâu, trong khi tình trạng sức khỏe của Bác thì lại có vẻ khá hơn mỗi ngày, đủ để Bác bắt đầu tính toán sắp xếp lại mọi việc trong nhà . Một hôm tự nhiên Bác hỏi tôi:

- Nghi ạ, con có buồn không nếu Bác sang tên nhà cho chị Thi ?

Tôi ngạc nhiên không hiểu:

- Tại sao con lại buồn hờ Bác ?
- Tại vì nếu con ở nhà cái nhà này của Bác sẽ là của con .

Tôi đã khựng lại một hồi lâu, cố dõ cho mình khỏi khóc, cho giọng nói khỏi run run:

- Bác ơi, con hiểu Bác thương con vô cùng . Con thật có lỗi với Bác, lúc con còn nhỏ Bác đã lo lắng cho con đủ điều . Bây giờ Bác già yếu bệnh hoạn con lại không có ở bên cạnh Bác để chăm sóc Bác . Con không xứng đáng với tình thương Bác dành cho con đâu .

Bác gạt đi:

- Nước mắt bao giờ cũng chảy xuống con ạ, hãy thương yêu mọi người chung quanh con chính là con thương yêu Bác rồi đó .

Lần cuối cùng tôi nói chuyện với Bác tự nhiên Bác nghẹn ngào:

- Chắc Bác sẽ chẳng bao giờ gặp lại con nữa Nghi ơi .

Tôi đã hét lên trong điện thoại:

- Không, không có đâu, hai tuần nữa con về rồi, Bác sẽ khỏe lại mà, con về con đưa Bác ra Bác chơi Bác nhé . Bác phải đợi con về ...

Hình như có một lần tôi đã nghe nói những người gần chết đôi khi gắng gượng chưa muốn nhắm mắt chỉ vì chờ đợi một người thân nào đó trở về rồi mới an lòng xuôi tay . Thế nên tôi cứ bám víu vào điều đó để lần nữa chuyến đi của mình cho đến khi quá muộn màng . Đêm đó một giờ sáng chuông điện thoại nhà tôi reo vang . Giọng Bố tôi đầy nước mắt bên kia đầu giây:

- Nghi ơi, Bác mất rồi con ạ . Bác mất lúc trưa ngày hôm nay ...

Tôi cầm điện thoại mà tưởng như đất trời vừa đổ sụp chung quanh, bàng hoàng trong bóng đêm, tiếng Bố vẫn đều đều bên tai mà cơ hồ như từ một nơi xa xăm nào đó, một nơi không có thật, để tôi còn một chút hy vọng rằng mình vẫn chưa tỉnh ngủ:

- Xác Bác đã được đưa về nhà rồi, con gọi điện thoại cho các anh chị hay, rồi sáng mai đi ra nhà thờ xin lễ đưa chân cho Bác ... Nghi, Nghi, con có nghe Bố nói gì không ?

Tôi lắc đầu, nước mắt đã dàn dụa từ lúc nào:

- Không, không Bó gạt con, Bác không chết đâu, Bác phải đợi con về mà, con đã lấy vé máy bay rồi ... Không, không đâu Bó ơi, Bác chưa chết, con muốn nói chuyện với Bác, Bó cho con nói chuyện với Bác ... Con phải nói chuyện với Bác, Bác ơi ...

Buổi tối chúng tôi quây quần ở nhà anh Khởi để bàn chuyện lo lễ phát tang cho Bác . Tất cả mọi người lớn trong gia đình như Bó Mẹ tôi và Các Bác đã về Việt Nam hết rồi, nhiệm vụ của chúng tôi là thông báo cho họ hàng ở bên này để mọi người họp mặt lại trong một thánh lễ, đọc một lời kinh, có cơ hội quần một vành khăn tang cho người đã sống cho mọi người chung quanh nhiều hơn cho mình. Các anh chị đang bàn đến việc đội tang cho Bác, quần tròn chung quanh đầu hay bỏ mối xuống, anh Khởi dặn dò:

- Theo phong tục Việt Nam, chỉ có Đại tang mới được đội tang thắt nút bỏ mối thôi . Các em đưa nào đã có gia đình nên xin phép bố mẹ chồng hay bố mẹ vợ trước khi đeo tang như vậy...

Tôi ngồi vâng về những hạt đậu phộng trong cái đĩa trước mặt, những hạt đậu phộng ngào đường ngọt lịm mà sao nghe đắng chát ở đầu lưỡi . Quần tròn khăn tang trên đầu hay thắt nút thả dài xuống lưng ? đại tang hay tiểu tang có nghĩa gì nữa không khi Bác đã không còn trên cõi đời này . Tôi có thể quần khăn tang, mặc áo vải xô, mang chân không lấm lộn khóc lóc trước di ảnh Bác ngày mai, có rửa hết cho tôi cái tội vô ơn? cái lỗi bất hiếu với người duy nhất ngoài Bó Mẹ tôi thương tôi với tình thương không đòi hỏi một tình thương đáp lại . Ủ, có nghĩa gì nữa không hay chỉ để che mắt người đời ...

- Nghi - anh Khởi gọi - ngày mai Nghi đọc bài đọc một nha .

Tôi lắc đầu:

- Em không đọc đâu .

Các anh chị cùng nhìn tôi như chờ một câu giải thích, nhưng tôi vẫn im lặng, anh Khởi thở dài:

- Nghi nó không đọc vậy Trang, em đọc được không ?

Chị Trang nhìn tôi rồi gật đầu, anh Khởi lại tiếp tục phân chia:

- Phi mắc bận chụp hình rồi, vậy Khương đọc bài đọc hai nhé. Nghi viết lời nguyện giáo dân rồi đọc nghe chưa ?

Tôi lại lắc đầu:

- Thôi, em không đọc đâu .

Anh Khởi mở miệng định nói câu gì nhưng Khương đã đứng dậy nắm tay tôi lôi vô nhà trong:

- Các Chú Dì đợi cháu một chút .

Vô đến phòng bên trong Khương đẩy tôi té nhủi xuống chiếc ghế bành rồi gằn giọng:

- Nghi, một lần trong đời, chỉ một lần thôi, Nghi có thể nghĩ đến những người chung quanh nhiều hơn nghĩ đến Nghi một chút có được không ? Cháu thật là thất vọng về Nghi . Đứa con nít lên ba cũng biết rằng Bà thương Nghi nhất nhà, vậy mà khi Bà bệnh Nghi không về, bây giờ Bà chết rồi Nghi cũng không mấy may thương xót sao Nghi ? Nghi có biết cháu về thăm Bà, Bà đang nằm trong nhà thương đau đớn khắp châu thân mà còn nhớ đến những ý thích nhỏ nhặt nhất của Nghi "con mua dùm Bà gói ô-mai cho dì Nghi nhe, vô chợ Bến Thành kiếm cái tiệm Ngọc Châu mà mua, con Nghi nó nói ô-mai ở đó ngon nhất, cứ nói mua cho Bà là họ biết loại nào rồi ", Bà còn dặn dò "con đừng tối ngày gây với dì Nghi nữa, tụi con phải thương Đồng Nghi, nó lúc nào cũng làm ra vẻ dầy dạn ngang bướng thật ra chỉ để che một cái bề trong thật mỏng manh yếu đuối. Chỉ có Bà là hiểu con Nghi nó rất tình cảm ", có phải không Nghi ? Hay là Bà làm, thật ra Nghi có tim óc không hay chỉ là gỗ đá vô tri ? Tại sao cháu không thấy Nghi nhỏ một giọt nước mắt nào vậy Nghi ?

Tôi đẩy mạnh Khương ra rồi vùng chạy ra ngoài đứng trước mặt anh Khởi năn nỉ:

- Anh Khởi bắt em làm gì ngày mai em cũng làm, dâng hương, dâng lễ vật, viết lời nguyện, cái gì cũng được . Nhưng đừng bắt em phải mở miệng ra nói hay đọc bất cứ cái gì trong thánh lễ của Bác hết ...

Bây giờ nước mắt che giấu mới không ngừng chảy . Khương ôm tôi vô lòng vuốt tóc tôi rồi hai dì cháu cùng khóc . Ủ, thế là hết rồi đó Khương, sẽ không còn Bà nữa để lo lắng cho những cuộc cãi vã xung đột của hai dì cháu mình . Sẽ không còn Bà nữa để Nghi tìm về mỗi khi khắc khoải cô đơn . Sẽ không còn Bà nữa để Nghi vẫn thấy mình vẫn còn nhỏ bé để còn có thể được thứ tha khi làm lỗi ... Sẽ không bao giờ còn có Bà nữa đâu Khương . Tuổi thơ và những dấu yêu của mình vừa chết đêm qua rồi Khương ạ ...

Tiếng điện thoại reo vang trong sự tĩnh mịch của bóng đêm làm tôi giật mình tỉnh giấc . Từ bao giờ chẳng rõ tôi luôn sợ hãi những tiếng điện thoại giữa đêm khuya, chắc chắn không có điều gì tốt đẹp có thể đến được từ những tiếng điện thoại không chờ đợi đó được . Tiếng người tổng đài hỏi tôi có bằng lòng nhận cú phone collect từ Khương không ? Tôi trả lời có trước khi cô ta dứt lời, giọng Khương bên kia đầu giây có vẻ mệt mỏi:

- Nghi, cháu xin lỗi đã phải gọi cho Nghi giờ này .

Tôi hốt hoảng hỏi dồn dập:

- Không có gì . Khương đang ở đâu ? Có chuyện gì không hở? Sao lại phải gọi collect cho đi?
- Nghi bình tĩnh nghe cháu nói nè. Cháu gây thương tích cho một người bạn, cháu đã bị cảnh sát bắt đang ở trại giam trên phố. Cháu không muốn gặp ai hết, chỉ muốn gặp một mình Nghi. Sáng sớm mai Nghi lên cho cháu gặp được không ?

Tôi sững sờ, không dám tin ở tai mình:

- Khương, không có đùa với dì như vậy nghe chưa . It is not funny . Khương đang say hay tỉnh đó ?
- Nghi muốn nói chuyện với cảnh sát không? Nửa đêm cháu gọi cho Nghi để đùa vậy sao ? Họ chỉ cho cháu gọi một cú phone thôi đó Nghi . Nghi nghe cháu nói, cháu không muốn Nghi kiếm luật sư cho cháu, Nghi nghe không? Cháu chỉ muốn gặp Nghi thôi, chỉ một mình Nghi thôi .

Khương nói rồi cúp phone, tiếng điện thoại nghe u u bên tai một hồi mà tôi vẫn còn chưa tỉnh người . Tôi chẳng còn tâm trí gì để có thể trở lại giường ngủ bèn thay đồ đi đến Precint 12 , người cảnh sát tốt bụng cho tôi biết Khương có lẽ còn phải ở đó lâu vì người đàn ông mà Khương gây ra thương tích vẫn chưa biết sống chết ra sao. Họ chưa thể cho biết tiền thế chân lãnh Khương ra là bao nhiêu vì tội phạm của Khương còn tùy vào tính mạng của ông ta.

Tôi được đưa vào một cái phòng rộng với những cái cửa sổ có kiếng dày ngăn đôi giữa những phạm nhân và thân nhân . Khương hiện ra ở bên kia khung cửa trong bộ đồ tù màu cam nhàu nát . Hai mắt Khương thâm quầng và một bàn tay được băng bó . Khương ra hiệu cho tôi nhắc cái điện thoại treo trên khung cửa . Tôi hỏi như hét:

- Khương, tại sao ra nông nỗi này ?

Khương thờ dài hỏi ngược lại tôi:

- Họ có nói cho Nghi nghe tình trạng sức khỏe của thằng Wang ra sao không ? Nó còn sống không ?

Tôi giật mình:

- Ông Wang người Đài Loan bạn với Khương đó hở ? Người bị Khương đánh là ông ta ?

Khương gật đầu thay cho câu trả lời . Tôi nhìn Khương ái ngại, Wang là bạn làm ăn với Khương từ mấy năm nay . Hai người đi đi về về về Việt Nam, Đài Loan và Mỹ như người ta đi chợ . Tôi không thích Wang cho lắm vì lần nào gặp tôi ông ta cũng cứ nhìn tôi chăm chăm, cái nhìn như muốn nuốt chửng người ta . Tôi nói với

Khương điều này Khương chỉ cười:

- Thằng đó có cái tật thấy đàn bà con gái là nó vậy đó, cháu làm ăn với nó thôi chứ đâu có nhận bà con họ hàng với nó mà Nghi lo .
- Khương giao dịch với mấy người đó không tốt đâu .
- Không phải ai cũng mặc đồ lớn ngồi văn phòng như Nghi đâu, làm ăn thì phải giao tiếp với đủ hạng người chứ Nghi . Người nào đang hoàng thì mình là bạn, không thì chỉ xã giao . Thằng đó nó quen biết nhiều, lại lanh lẹ nên làm ăn với nó có lợi cho cả hai .

Tôi hừ nhẹ:

- Khương nhấn với ông lần sau gặp dì làm ơn nhìn xuống đất chứ đừng nhìn đi kiêu đó đi chứ cho thì ráng chịu đó nha .

Tôi thật không thể tưởng tượng nổi điều gì đã làm Khương nổi giận đến mức đánh ông ta gần chết . Wang đứng chưa đến vai của Khương, người lại nhỏ thó nên thật sự không thể nào là địch thủ của Khương được . Khương đưa tay lên bóp trán rồi trầm giọng:

- Tối hôm qua cháu cùng mấy người làm ăn chung nhậu nhẹt ở nhà hàng Dynasty, lúc đó đứa nào cũng ngà ngà say . Câu chuyện đưa đẩy làm sao đến phong trào con gái Việt Nam đua nhau lấy Đài Loan bây giờ, Nghi biết đó cháu vẫn kể cho Nghi nghe là mỗi lần bay từ Việt Nam qua Đài Loan phải chứng kiến cảnh những cô gái Việt vừa trẻ vừa đẹp ngồi bên cạnh những ông chồng Đài Loan già nua xấu xí, đôi khi còn tật nguyền cháu cứ thấy xốn xang trong lòng. Cháu nói tụi đàn ông Đài Loan ý có tí tiền làm mưa làm gió trên sự nghèo khó của dân mình. Thằng Wang nó nói mấy cô Việt Nam cũng lợi dụng đàn ông Đài Loan mà, tiền chao tráo mức, thuận mua vừa bán. Cháu nghe là đã nóng mặt rồi nhưng ráng cầm lòng cho đến lúc nó bắt đầu nói đến thí dụ như những người con gái đi buôn bán cũng lợi dụng sự háo sắc của đàn ông để đẩy đưa làm lợi cho mình. Cháu bảo nó im miệng đi nó không im, nó cố tình nói đến Mẹ cháu đó Nghi. Nó còn nói cháu là chưa chắc Mẹ cháu đã bị hãm hiếp, có thể đó là một sự đổi chác nên Mẹ cháu mới không phá thai. Lúc đó cháu như người điên, cháu cầm cái chai rượu đập thẳng lên đầu nó . Cháu cũng chẳng nhớ nó có chống đỡ gì không, lúc bấy giờ cháu chỉ nghĩ đến sự đau đớn tủi hận của Mẹ cháu, hình như cháu nhào vô đám đá nó dữ lắm . Lúc họ kéo được cháu ra thì nó đã mềm nhũn, máu me đầy người ...

Tôi mở to mắt nhìn Khương , bàn tay nắm chặt lấy cái ống nghe, chỉ muốn đập vỡ cái khung cửa kiếng để xiết chặt lấy Khương hầu chia xẻ nỗi đớn đau của Khương . Nói gì bây giờ khi tôi hiểu Khương thương chị Thư hơn thương chính bản thân mình. Nói gì bây giờ khi tôi chưa bao giờ bị đẩy vô cái ngõ cụt của cuộc đời

như Khương, chưa bao giờ phải chứng kiến cái cảnh tàn nhẫn giữa người với người, chưa bao giờ phải nghe những lời lẽ thâm độc giết người như Khương ... Tôi chợt thấy mình thật nhỏ bé trước những trầm luân của Khương:

- Khương muốn Nghi làm gì bây giờ? Họ chưa có set bail cho Khương, tại vì ông Wang vẫn còn hôn mê Khương à. Di sẽ hỏi thăm mấy người trong hãng coi luật sư nào giỏi nhất ở đây rồi sẽ liên lạc với họ.

Khương la hoảng:

- Không, cháu không muốn Nghi mượn luật sư cho cháu. Cháu sẽ để toà chỉ định luật sư của họ cho cháu.
- Thôi, luật sư của chính phủ làm không có lương chưa chắc họ đã nhiệt tình đâu Khương. Còn nữa, thường thường họ có cả chục vụ một lúc, lại không có nhiều tiền và thời giờ để lo chu toàn cho Khương. Khương sợ tốn tiền hở? Khương đừng lo, Nghi lo được mà, còn gia đình nữa mà Khương.

Khương vẫn lắc đầu:

- Có cái gì để mà lo chu toàn hay không? Lỗi của cháu rành rành mà Nghi. Cháu không muốn luật sư cãi trắng thành đen. Lần này có lẽ cháu sẽ phải ở tù lâu. Cháu muốn Nghi lo cho cháu vài chuyện. Giấy tờ, chìa khoá xe, tiền bạc của cháu họ giữ cả, cháu sẽ nói họ đưa cho Nghi. Xe cháu vẫn còn ở chỗ nhà hàng, Nghi lấy xe về dùm cháu. Từ lâu cháu có để tên Nghi làm người thừa kế trong tất cả các giấy tờ của cháu, ngay cả trong bảo hiểm nhân thọ của cháu. Bây giờ là lúc cháu cần Nghi thay cháu lo mọi việc dùm cháu. Nghi nhớ gửi tiền về Việt Nam đều đặn cho cháu.

Khương trầm giọng:

- Có cách nào để Mẹ cháu không biết tại sao cháu phải vào tù không Nghi?

Tôi cảm động vì không ngờ Khương tin tưởng tôi đến thế, gia đình cả mấy chục chú dì mà Khương lại chọn đưa dì nhỏ nhất, nhỏ hơn cả Khương để mà gửi thác. Tôi xoa tay:

- Chuyện nói với chị Thư để từ từ rồi tính nha Khương. Nghi nghĩ chuyện trước mắt là lo cho Khương ra khỏi đây.

Người cảnh sát đến sau lưng Khương ra hiệu chấm dứt cuộc nói chuyện của chúng tôi. Khương lắc đầu nói cố vào phone:

- Nghi nè, cháu nói đúng không Nghi, "nhân chi sơ tính bản thiện" là sai đó. Cháu có máu hung ác của tên cướp hãm hiếp Mẹ cháu trong người đó Nghi thấy không? Chỉ tội nghiệp cho Mẹ cháu suốt đời chỉ mong cháu là một người tốt.

Khương quay đi trước khi tôi có cơ hội trả lời. Tôi nhìn theo bóng Khương khuất đằng sau cánh cửa muốn kêu giật Khương lại để nói với Khương:

- Khương ơi, Nghi có nói sai bao giờ đâu, "nhân chi sơ tính bản thiện" và cái tính bản thiện đó đã theo Khương từ lúc chào đời cho đến bây giờ. Ở Khương cái lần ranh giới giữa thiện và ác luôn rõ ràng. Khương là một điểm dung hoà cần thiết giữa những cái xô bồ, nổi trôi của cuộc sống ...

Tôi rời nhà giam khi bóng đêm vẫn còn chung quanh. Chợt nghe tâm tư nặng trĩu ngàn cân. Nghe thương Khương đến xót tim đau. Ngày mai, ngày mai Trời có lại sáng hay không? Bác và Khương, những con nước vô vàn cần thiết cho con thuyền tôi đến bến bờ bình yên rồi cũng cạn khô ... hình như có một điều gì như niềm tuyệt vọng vừa đến trong tôi.

Ngoài kia, con trăng chỉ vừa ... một nửa ...

Hoài Yên